ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jakuba Černoška a soudců JUDr. Ladislava Bognára a Mgr. Petra Juračky ve věci

žalobkyně: **JV Equity Ventures, s.r.o.**, IČO 02562243
sídlem Na Václavce 1220/16, Smíchov, 150 00 Praha 5
zastoupená advokátem JUDr. Kristiánem Lékem
sídlem Seifertova 2919/12, 130 00 Praha

žalovaný: **Ing. Michal G., Ph.D.**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem JUDr. Vladimírem Čížkem
sídlem Jindřišská 937/16, 110 00 Praha

o určení obsahu smlouvy o převodu obchodního podílu, o zaplacení částky 42 750 GBP s příslušenstvím

o odvolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 8. 2023 č. j. 29 Cm 144/2021-156

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě se **potvrzuje.**

II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 34 966,58 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám advokáta žalovaného JUDr. Vladimíra Čížka.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Sedláčková.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně shora označeným rozsudkem zamítl žalobu, jíž se žalobkyně domáhala určení obsahu smlouvy o převodu 10 % podílu žalovaného ve společnosti MEBSTER s.r.o., IČO 06947549, sídlem Drtinova 557/10, Smíchov, 150 00 Praha 5, na žalobkyni (výrok I), zamítl i žalobu, aby žalovaný byl povinen žalobkyni zaplatit částku 42 750 GBP s příslušenstvím (výrok II, byť soudem prvního stupně opět označený jako výrok I), a rozhodl o povinnosti žalobkyně zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 172 204 Kč (výrok III).

2. Po skutkové stránce vyšel zejména z toho, že:

   - Od vzniku společnosti 13. 3. 2018 do 28. 2. 2020 byli společníky společnosti MEBSTER s.r.o., IČO 06947549 (dále jen MEBSTER) žalovaný s podílem 4/5 a Ing. Petr S. s podílem 1/5. Od roku 2020 jsou společníky RNDr. Martin R. s podílem 25 %, Jakub R. s podílem 2,5 %, Martin R. s podílem 2,5 % a žalovaný s podílem 75 %. Účast společníka Ing. S. ve společnosti zanikla v roce 2020.
   - Žalobkyně od 7. 2. 2022 změnila obchodní firmu na JV Equity Ventures, s.r.o. Od 7. 3. 2019 je Jiří V. (dále též jen JV) zapsán jako její jediný společník a jednatel.
   - Žalovaný jednal s Jiřím V. (osobně, telefonicky, emaily, SMS zprávami, WhatsApp zprávami) o převodu 10% podílu ve společnosti MEBSTER.
   - V rámci komunikace přes platformu WhatsApp po ofertě zaslané JV v 18:35:03 ve znění: „*Miku, nevim, proč tohle klickovani a hrátky se slovy. Řeknu to naposledy a prosím proste ano/ne – nabízím financování přihlášky do Horizonu přes Louiho za 10 % equity ve firmě. Součástí moji nabidky *není* jakýkoli závazek jakéhokoli dalšího financování, pokud nejsou podmínky na stole a vyhrazuju si právo je vyhodnotit dle vlastního uvážení, zda jsou pro me přijatelné či nikoli. Máme deal v tomto znění, ano či ne? Díky"* proběhla výměna sdělení, které se týkaly věci, jako kde se účastníci nacházejí, jaké mají pocity z jednání a JV píše dotaz, co má napsat Louimu, a na to odpověděl žalovaný ve 20:03:43 zprávou ve znění: „*Podminky tvého vstupu taky nemame jasne definované a že není SHA."* Až ve 20:05:29 žalovaný sděluje: „*Napis mu ANO, každopadne hned zítra musim pokracovat ve shaneni investorů"* a na otázku od JV: „*Je to ANO na co jsem se ptal dříve"*. Žalovaný sdělil: *„Ano"*. Mezi nikoliv bezpodmínečnou ofertou a akceptací žalovaného proběhlo několik zpráv.
   - Žalobkyně zaplatila společnosti PRIVATE SHARES LIMITED 19 YORK ROAD NORTHAMPTON GB celkem 42 750 GPB.
   - Mezi účastníky bylo nesporné, že až do února 2020 jednali o uzavření konkrétních smluv o převodu obchodních podílů. Tato skutečnost je potvrzena i emailem ze dne 12. 2. 2020, v němž žalovaný žádá Jiřího V. o revizi připomínek k smlouvě mezi žalobkyní jako nabyvatelkou a žalovaným. Podle připojeného návrhu se smlouvou z neuvedeného data žalovaný zavazuje převést na žalobkyni 5% podíl ve společnosti MEBSTER za cenu 4 750 Kč. Podle čl. 3.3 návrhu smlouvy se žalobkyně zavazuje, že zajistí na vlastní náklad podání žádosti o grant z evropského dotačního programu Horizon 2020 ve prospěch společnosti do 30. 6. 2020, a to prostřednictvím britské společnosti European Innovation Network Ltd. Emailem ze dne 23. 2. 2020 v 18:12 bylo prokázáno, že žalobkyně (V.) připsal komentáře k návrhu smlouvy a žádá o podpis smluv s ověřenými podpisy. Emailovou zprávou ze dne 11. 3. 2020 v 16:28 společnost MEBSTER, za níž jednal žalovaný, žalobkyni sdělila ukončení spolupráce z důvodu nedohody o základních parametrech SHA a z důvodů 5 probíhajících exekucí na majetek Jiřího V.

3. Ve vztahu k tvrzené smlouvě o smlouvě budoucí uzavřené dne 22. 11. 2019 soud prvního stupně po skutkové stránce uzavřel, že nebylo prokázáno, že nabyvatelem 10% podílu na společnosti MEBSTER by měla být žalobkyně. Naopak komunikaci přes platformu WhatsApp ze dne 22. 11. 2019 lze přičítat pouze Jiřímu V., nikoliv žalobkyni, neboť z obsahu jednotlivých zpráv neplyne, že by tak činil za žalobkyni jako její jednatel, takovéto označení

sdělení, resp. oferta, od Jiřího V. přes platformu WhatsApp, adresována žalovanému, neobsahuje. Obsah komunikace prokazuje tvrzení žalovaného, že měl za to, že jedná s Jiřím V. jako fyzickou osobou, nikoliv s žalobkyní. Dále nebylo prokázáno, že dne 22. 11. 2019 byl obsah smlouvy – tedy předmět plnění ujednán alespoň obecným způsobem, protože z oferty Jiřího V. neplyne, zda a kdo bude převodcem podílu 10 %. O této skutečnosti neměla dne 26. 11. 2019 povědomost ani žalobkyně, když její zástupce ve výpovědi uvedl, že mu bylo jedno, kdo bude budoucím převodcem, chtěl prostě nabýt 10 % equity na firmě. Navazujícími zprávami ve WhatsApp komunikaci ze dne 1. 12. 2019 bylo prokázáno, že Jiří V. žádá žalovaného o sdělení, zda 10 % podílu bude převádět žalovaný, nebo každý ze stávajících společníků po 5 %. To prokazuje tvrzení žalovaného, že dne 26. 11. 2019 nebylo mezi jednajícími stranami jasné, kdo bude převodcem a také to, kdo bude nabyvatelem, zda žalobkyně či Jiří V. Tvrzení žalobkyně, že jí, resp. Jiřího V., v prosinci 2019 žalovaný oslovil s žádostí, zda by akceptovala změnu dohody, s tím, že by každý ze stávajících společníků na žalobkyni převedl 5 % podílu, nebylo prokázáno, naopak zprávou přes platformu WhatsApp Jiří V. dne 1. 12. 2019 požadoval po žalovaném, aby mu sdělil, kdo bude převodcem za účelem „…hodit dohodu na papír“. Nebylo rovněž prokázáno, zda půjde o převod úplatný či bezúplatný, případně dohoda o stanovení kupní ceny za převod podílu, či způsob jejího určení.

4. Po stránce právní soud prvního stupně vyšel z ust. § 556 o. z., § 1731 o. z., § 1785 o. z. a § 1786 o. z., přičemž měl předně za to, že obligatorními náležitostmi smlouvy o smlouvě budoucí jsou 1/ identifikace smluvních stran, 2/ vyjádření závazku jedné nebo obou smluvních stran uzavřít smlouvu v dohodnuté době, nebo na výzvu oprávněné strany, a 3/dohoda o obsahu budoucí smlouvy, jejíž obsah je dojednán alespoň obecným způsobem, tj. co má být předmětem smlouvy a zda je smlouva úplatná či nikoliv. Z obsahu WhatsApp zpráv, zejména z nabídky Jiřího V. ze dne 22. 11. 2019 však neplyne, že činí nabídku na uzavření smlouvy o smlouvě budoucí. Zpráva přes platformu WhatsApp, jenž žalobkyně považuje za ofertu, zaslána žalovanému dne 22. 11. 2019 v 18:35:03 s označením původce zprávy JV ve znění: “*nabízím financování přihlášky do Horizonu přes Louiho za 10 % equity ve firmě*….“ neobsahuje vyjádření, že oferent navrhuje uzavření smlouvy o smlouvě budoucí, tj. že požaduje po žalovaném převzetí závazku uzavřít v budoucnu na vyzvání smlouvu o převodu obchodního podílu ve společnosti MEBSTER. Z reakce žalovaného (mimo jiné zprávou v 20:03:43 ve znění*: „Podmínky tvého vstupu taky nemáme jasně definované“* a dále v 20:04:08 *„SHA není“)*, který až po několika dalších zprávách přes platformu WhatsApp uvedl „*ANO“,* nelze ani výkladem dovodit, zda reaguje na ofertu, či zda reaguje na dotaz Jiřího V., co má napsat Louimu. Podstatná náležitost smlouvy o smlouvě budoucí – vyjádření žalovaného, že v budoucnu uzavře smlouvu o převodu 10 % podílu ve společnosti MEBSTER, tak chybí. Soud prvního stupně proto přisvědčil obraně žalovaného, že WhatsApp zprávou vyjádřil ochotu k dalšímu jednání, což potvrzuje i následující komunikace mezi stranami dne 22. 11. 2019, a rovněž tak sdělení v emailu ze dne 22. 11. 2019 i následného sdělení žalovaného přes platformu WhatsApp dne 22. 11. 2019, že podmínky vstupu Jiřího V. nemají společníci dořešeny.

5. K formě smlouvy o smlouvě budoucí o převodu obchodního podílu soud prvního stupně uvedl, že stávající právní úprava smlouvy o smlouvě budoucí dle ust. § 1785 a násl. o. z. nevyžaduje kvalifikovanou formu, a to ani v případě, že předmětem budoucí smlouvy je podíl na obchodní korporaci, pro kterou ust. § 209 odst. 2 z. o. k. stanoví kvalifikovanou písemnou formu s úředně ověřenými podpisy. Účastníci si pro své jednání zvolili komunikační prostředky umožňující reakci bezprostředně po obdržení nabídky, a tedy k akceptaci nabídky muselo dojít bez zbytečného odkladu, což se v tomto případě nestalo, neboť mezi tím si jednající vyměnili několik zpráv. Žalovaný v bezprostředním sdělení k nabídce Jiřímu V. zaslal zprávu v 20:03:43 ve znění*: „Podmínky tvého vstupu taky nemáme jasně definované“*, a dále sdělil v 20:04:08 *„SHA není“*, což lze vyložit jako podmínku k nabídce. Toto sdělení žalovaného potvrzuje, že tím dal najevo,že

hodlá dále jednat o podmínkách vstupu Jiřího V. do společnosti MEBSTER, a tedy že dne 22. 11. 2019 neměl vůli uzavřít smlouvu o smlouvě budoucí, když podmínky vstupu Jiřího V. do společnosti nebyly dohodnuty. Je zřejmé, že pokud dohoda společníků tzv. SHA, jak uvedl žalovaný, nebyla dne 22. 11. 2019 v 20:04:08, pak nebyla ani ve 20:05:29. Z dalšího jednání následujícího po této zprávě, zejména přes platformu WhatsApp i ze zpráv dne 30. 12. 2019 a emailových zpráv z ledna a února 2020 potom plyne, že k dohodě společníků o vstupu Jiřího V. či společnosti žalobkyně nedošlo ani do března 2020, kdy ukončili jednání.

6. K identifikaci stran jednajících prostřednictvím elektronických komunikačních prostředků měl soud prvního stupně za to, že autentické záznamy komunikace Jiřího V. se žalovaným dne 22. 11. 2019 přes platformu WhatsApp na sebe navazují, z hlediska pořadí zpráv a z následné emailové komunikace plyne, o čem účastnící jednali, co bylo jejich cílem. V souladu s ust. § 562 odst. 1 o. z. přitom byla zachována písemná forma, protože jednání byla učiněna elektronickými prostředky, jež umožňují zachycení obsahu jednání a určení jednající osoby. Ve vztahu k otázce, komu přičítat jednání učiněná Jiřím V. dne 22. 11. 2019 přes platformu WhatsApp, soud prvního stupně uzavřel, že z nabídky neplyne, kdo měl být kupujícím – tedy, zda žalobkyně či Jiří V., který nabídku na uzavření smlouvy o smlouvě budoucí neprezentoval tak, že ji činí za žalobkyni, naopak z vyjádření: *„nabízím financování přihlášky do Horizonu přes Louiho za 10 % equity ve firmě*….“, lze usuzovat, že tak činil za sebe jako fyzickou osobu. Nadto použitá zkratka JV označovala Jiřího V., nikoliv žalobkyni. Navíc z obsahu jednotlivých zpráv WhatsApp komunikace je zřejmé, že tato obsahovala značnou míru osobních sdělení, přičemž ani v jedné zprávě pocházející od JV není uvedeno, že při jednaní zastupuje žalobkyni, což je v rozporu s ust. § 161 o. z. Námitku žalovaného, že dne 22. 11. 2019 nevěděl, že nabyvatelkou obchodního podílu bude žalobkyně, proto soud prvního stupně shledal důvodnou. Uvedený nedostatek právního jednání – nedostatek jeho signace, vyvolal u žalovaného omyl o subjektu, s nímž jedná, což je důvodem pro vyslovení neplatnosti právního jednání, z něhož žalobkyně dovozuje akceptaci. Uplatní se tak ust. § 583 o. z., podle něhož jednal-li někdo v omylu o rozhodující okolnosti, a byl-li v omyl uveden druhou stranou, je právní jednání neplatné.

7. Navíc dne 22. 11. 2019 v době uzavření smlouvy o smlouvě budoucí nebylo sjednáno ani to, kdo bude převodcem, což plyne z následné komunikace Jiřího V., který se dne 1. 12. 2019 v 15:54:29 dotazoval JV: „*Čau Miku, prosím te, tech 10 % se bude komplet převádět z tveho podílu, nebo to bude nejak rozdělené od dvou stávajících společníků?“*. Nepochybné určení smluvních stran je přitom podstatnou náležitostí každé smlouvy, a to i smlouvy o smlouvě budoucí, což v tomto případě splněno nebylo.

8. Soud prvního stupně dále dovodil, že obligatorní náležitostí smlouvy o smlouvě budoucí je vymezení předmětu plnění alespoň obecně, avšak natolik konkrétně tak, aby to odpovídalo potřebám v daném případě a aby bylo možno objektivně posoudit splnění závazků ze smlouvy o uzavření smlouvy budoucí. Předmětem budoucí smlouvy zde měl být obchodní podíl. Podstatnou náležitostí realizační smlouvy o převodu obchodního podílu je i dohoda o ceně či způsobu jejího určení. Tyto náležitosti tvrzená smlouva o smlouvě budoucí neobsahovala. Cena vyjádřena slovy ….. *financování přihlášky do Horizonu* …… je přitom neurčitá.

9. Veškerá komunikace mezi stranami tedy nikdy nenabyla takové určitosti, aby bylo možno uzavřít, že strany svobodně a vážně dospěly ke shodě na smlouvě o smlouvě budoucí, jež by vyřešila všechny nezbytné a typické náležitosti takové transakce do té míry, že se na nich obě strany prokazatelně shodly a všechna jednání směřovala k uzavření smlouvy o převodu obchodního podílu, nikoliv ke smlouvě o smlouvě budoucí, tedy k vzniku závazku žalovaného k uzavření smlouvy o převodu obchodního podílu ve výši 10 % na společnost MEBSTER. Žalobkyně tak neprokázala vznik závazku žalovaného k uzavření takové smlouvy.

10. Ve vztahu k nároku na vydání bezdůvodného obohacení ve výši 42 750 GBP s příslušenstvím soud prvního stupně posuzoval požadavek žalobkyně na zaplacení uvedené částky s odůvodněním, že ji zaplatily zprostředkovatelské společnosti za přípravu a podání přihlášky společnosti MEBSTER do dotačního programu Horizon, čímž splnila svůj závazek ze smlouvy o smlouvě budoucí. Vyšel přitom ze závěru, že smlouva o smlouvě budoucí uzavřena nebyla, a tedy závazek žalovaného k uzavření takové smlouvy nevznikl. Poté dovodil, že občanský zákoník v ust. § 2991 odst. 2 upravuje skutkové podstaty vzniku bezdůvodného obohacení, avšak v poměrech projednávané věci ani jedna z nich nenastala.

11. Dospěl přitom k závěru, že zaplacením částky 42 750 GBP společnosti PRIVATE SHARES LIMITED 19 YORK ROAD NORTHAMPTON GB za práce spojené s přihláškou do dotačního programu Horizon žalobkyně plnila za práce, které sama objednala. Žalovaný, ani společnost MEBSTER ve smluvním vztahu ohledně přípravy a podání přihlášky se žalobkyní nebyli. Zároveň bylo prokázáno, že společnost PRIVATE SHARES LIMITED 19 YORK ROAD NORTHAMPTON GB prováděla práce na přihlášce pro společnost MEBSTER, nikoliv pro jejího společníka, tj. žalovaného. Plnila-li žalobkyně zprostředkovatelské společnosti uvedenou částku za práce na přihlášce společnosti MEBSTER do dotačního programu, ačkoliv mezi žalobkyní a společností MEBSTER žádný smluvní vztah o zajištění zprostředkování nebyl, a to z důvodu, že společnost MEBSTER neměla dostatek finančních prostředků na zaplacení zpracování přihlášky, je nárok žalobkyně na vydání bezdůvodného obohacení proti žalovanému vyloučen, neboť smluvním partnerem zprostředkovatelské společnosti byla žalobkyně, která tak plnila svůj závazek vůči svému smluvnímu partnerovi. Žalovaný proto není ve sporu o zaplacení částky 42 750 GBP s příslušenstvím pasivně legitimován.

12. O nákladech řízení soud prvního stupně rozhodl podle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř.

13. Proti tomuto rozsudku, a to v celém jeho rozsahu, podala žalobkyně odvolání, kterým se domáhala jeho změny tak, že žalobě bude v plném rozsahu (primárním petitu) vyhověno, event. jeho zrušení a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Namítala nesprávné skutkové i právní závěry soudu prvního stupně, přičemž za jeho zásadní pochybení považovala skutečnost, že pominul další komunikací mezi stranami, a to především oboustranně připomínkovaný návrh smlouvy o převodu podílu na společnost MEBSTER. Z obsahu návrhu smlouvy o převodu podílu a z další e-mailové komunikace mezi stranami je zjevné, že ke dni 23. 2. 2020 byla mezi stranami shoda na osobách převodce (5% žalovaný a 5% Petr S., další společník společnosti MEBSTER) i nabyvatele (žalobkyně), na úplatnosti smlouvy (nominální hodnota podílu + financování přihlášky do programu Horizon). Z komentářů k návrhu smlouvy, jakož i z výslechu obou účastníků, přitom vyplynulo, že tyto stěžejní okolnosti nebyly mezi stranami sporné, probíhala příprava přihlášky a v zásadě chybělo jen najít datum pro podpis smlouvy o převodu podílu. V kontextu uvedených důkazů potom ztrácí relevanci argumentace žalovaného převzatá soudem prvního stupně, zda jedná se žalobkyní nebo s Jiřím V. Soud prvního stupně navíc právní jednání mezi stranami vykládal velmi formalisticky. Pominul, že strany se pohybují v prostředí mladých podnikatelů a startupových investorů, kteří se vyznačují komunikací prostředky elektronickými a značně neformálním vyjadřováním, plným anglicismů a specifických odvětvových výrazů. Jelikož výslech účastníků ukázal značné rozpory mezi stranami, měl soud prvního stupně ve smyslu ust. § 556 odst. 1 věty druhé o. z. přisuzovat projevům vůle význam, jaký mu zpravidla přikládala osoba v postavení toho, jemuž je projev vůle určen, tedy hodnotit uvedené optikou startupových podnikatelů. Věc přitom byla značně jednoduchá, když v průběhu podzimu 2019 strany vyjednávaly o možném vstupu žalobkyně do společnosti MEBSTER „výměnou“ za zprostředkování a financování přihlášky do evropského dotačního programu Horizon. Dne 22. 11. 2019 Jiří V. nejprve e-mailem a poté na platformě WhatsApp jednoznačně položil žalovanému otázku, zda tedy má spustit přípravu přihlášky nebo zda rozjednaný obchod padá. Na třetí pokus pak žalovaný řekl bezpodmínečné „ano“, přičemž obě strany byly zajedno, že mají „deal“, tedy v angličtině dohodu. Následně byly ze strany žalobkyně

činěny kroky k přípravě přihlášky, zejména dne 1. 12. 2019 byla zaslána první platba na účet společnosti, která přihlášku připravovala. Dále byly mezi stranami dojednávány detaily přípravy přihlášky, a rovněž datum uzavření smlouvy o převodu podílu. Existence dohody přitom vyplynula z účastnického výslechu jednatele žalobkyně Jiřího V. Vůbec přitom není zřejmé, proč by žalobkyně něco plnila, pokud by neexistovala dohoda o budoucím převodu podílu. Existenci dohody navíc potvrdil i advokát Mgr. Petr Chamrád v plné moci žalovaného v reakci na předžalobní výzvu ze dne 10. 8. 2020, ze které jednoznačně plyne, že ještě dne 10. 8. 2020 nebylo sporu, že dohoda o „výměně" financování přihlášky do programu Horizon za podíl ve společnosti MEBSTER mezi stranami existovala. Mezi přátelským připomínkováním návrhu smlouvy směřujícímu k uzavření budoucí smlouvy (ještě dne 23. 2. 2020) a ukončením jednání o smlouvě ze strany žalovaného (dne 11. 3. 2020), však došlo k jedné zásadní události, když dne 28. 2. 2020 převedli společníci podíly na společnost MEBSTER v celkové výši 10 % na RNDr. Martina R., a to za částku 6 mil. Kč. Reálně to tak byl právě vstup nového investora, kvůli kterému žalovaný odmítl uzavřít se žalobkyní smlouvu o převodu podílu. V té souvislosti žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2011 sp. zn. 32 Cdo 617/2010. Právě optika poctivého podnikatelského styku měla být aplikována i v tomto případě. Soud prvního stupně se navíc dopustil procesního pochybení, když zamítl žalobu z důvodu neprokázání existence smlouvy o smlouvě budoucí, aniž by žalobkyni poskytl poučení dle ust. § 118a odst. 3 o.s.ř., tj. aniž by měla šanci na tento předběžný závěr soudu prvního stupně reagovat návrhy na doplnění dokazování.

14. Ve vztahu k eventuálnímu petitu, tj. nároku na vydání bezdůvodného obohacení, žalobkyně rozporovala závěry soudu prvního stupně, že plnění ve výši 42 750 GPB nebylo poskytováno ve prospěch žalobkyně, nýbrž ve prospěch společnosti MEBSTER, a že tedy žalovaný není v této souvislosti pasivně legitimován. Uvedené závěry jsou předčasné a nesprávné, neboť žalobkyně plnila uvedenou částku nikoli ve prospěch společnosti MEBSTER, nýbrž jako faktické plnění na základě smlouvy o smlouvě budoucí ze dne 22. 11. 2019 uzavřené se žalovaným. Nesprávný je již předpoklad soudu prvního stupně, že nenaplní-li jednání některou skutkovou podstatu bezdůvodného obohacení v ust. § 2991 odst. 2 o. z., nemůže se jednat o bezdůvodné obohacení. Již jazykovým výkladem příslušného ustanovení přitom lze dovodit, že jde o toliko demonstrativní výčet, přičemž podstatné je, zda-li je naplněna generální klauzule bezdůvodného obohacení v ust. 2991 odst. 1 o. z. V projednávaném případě navíc zjevně nastala situace „plnění bez právního důvodu", resp. „plnění z právního důvodu, který odpadl nebo nenastal", neboť žalobkyně plnila na základě smlouvy o smlouvě budoucí, když uvedená platba představovala faktickou úplatu za uzavření smlouvy o smlouvě budoucí. K této otázce soud prvního stupně ani neprováděl dokazování, a proto je případně nezbytné v této části rozsudek zrušit a vrátit k dalšímu řízení.

15. Žalovaný navrhl potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného. Předně namítal nedostatek aktivní legitimace žalobkyně, neboť přes platformu WhatsApp se žalovaným komunikoval výlučně Jiří V. jakožto fyzická osoba, nikoli jako zástupce společnosti žalobkyně. Na společnost žalobkyně není v této komunikaci nikde odkazováno a ani Jiří V. nabídku neprezentoval tak, že ji činí za žalobkyni. Žalovaný ani nikdy jinak nebyl ze strany žalobkyně vyrozuměn o tom, že by nabyvatelem 10 % podílu ve společnosti MEBSTER měla být žalobkyně nebo jakákoli právnická osoba. Ostatně přímo z komunikace v rámci platformy WhatsApp je zřejmé, Jiří V. jednoznačně potvrdil, že společnost žalobkyně vůbec neměla být stranou žádného právního jednání, včetně smlouvy o smlouvě budoucí. Soud prvního stupně proto dospěl k správnému závěru, že uvedenou komunikaci lze přičítat pouze Jiřímu V. jako fyzické osobě a že žalovaný nikdy nemohl zjistit, že nabyvatelem obchodního podílu by měla být společnost žalobkyně. Správné jsou závěry soudu prvního stupně i co do omylu v subjektu, stejně tak závěry, že podstatnou náležitostí každé smlouvy je určení smluvních stran, což v daném případě splněno nebylo. V té souvislosti je irelevantní argumentace

žalobkyně, že ke dni 23. 2. 2020 byla mezi stranami shoda na osobách převodce i nabyvatele, neboť relevantní je pouze to, co bylo vyjasněno dne 22. 11. 2019, kdy dle tvrzení žalobkyně byla smlouva o smlouvě budoucí uzavřena. Soud prvního stupně dále správně uzavřel, že žalovaný neprojevil vůli smlouvu o smlouvě budoucí uzavřít. Žalovaný rovněž nesouhlasil se stanoviskem žalobkyně, že k dohodě na základních parametrech smlouvy o převodu obchodního podílu došlo v rámci komunikace přes WhatsApp dne 22. 11. 2019 zprávou žalovaného v 20:07:35 v podobě odpovědi „ano“, kterou měl reagovat na předcházející zprávu Jiřího V. v 18:35:03. V té souvislosti poukázal na to, že mezi uvedenými zprávami proběhla další komunikace, přičemž žalovaný uvedeným „ano“ rozhodně neuzavíral žádnou smlouvu o smlouvě budoucí, neboť těsně předtím sdělil, že podmínky spolupráce považuje za nevyřešené. Uvedené „ano“ tak představovalo pouze dílčí vyjádření ve vyjednávání, které celkově probíhalo od roku 2018 až do roku 2020, tedy dlouho před a po údajném uzavření smlouvy o smlouvě budoucí. K oboustranně přijatelnému kompromisu nikdy nedošlo, neboť strany se nikdy neshodly na základních podmínkách spolupráce ani na podstatných náležitostech převodní smlouvy a souvisejících dokumentů, zejména SHA. Klíčové podmínky financování a převodu podílu zůstaly mezi stranami nevyřešené nejen 22. 11. 2019, nýbrž i dlouho poté, jak vyplývá z e-mailu žalovaného vůči Jiřímu V. ze dne 11. 3. 2020. K uvedenému žalovaný doplnil, že kdyby byl včas seznámen s nutností uhradit částku 42 000 liber na přípravu přihlášky, nikdy by to neodsouhlasil, neboť v té době takovými finančními prostředky nedisponoval. Tuto skutečnost žalovaný Jiřímu V. výslovně sdělil, což je zřejmé z výpovědi žalovaného. Bylo tedy jasné, že žalovaný nebyl schopen se podílet na finanční spoluúčasti, a je tak vyloučeno, aby Jiří V. nebo žalobkyně opravdu dospěli k závěru, že žalovaný měl vůli smlouvu o smlouvě budoucí uzavřít. Soud prvního stupně dále dospěl ke správnému závěru, že obsah budoucí smlouvy nebyl ujednán alespoň obecným způsobem, tedy nebyla naplněna další podstatná náležitost smlouvy o smlouvě budoucí. Uvedené dokonce vyplývá i z výpovědi Jiřího V., který potvrdil, že žalovanému nikdy neřekl, že budou mít nějakou smlouvu o smlouvě budoucí. Uvedeným „sdělením“ bylo prokázáno, že Jiří V. ani neměl nikdy vůli či záměr nějakou smlouvu o smlouvě budoucí uzavřít a že žádná taková smlouva mezi ním, potažmo žalobkyní a žalovaným nikdy uzavřena nebyla. Chybějící náležitosti smlouvy o smlouvě budoucí tak spočívaly v tom, že vyjednávání neprobíhalo mezi účastníky sporu, dále že není zřejmé, co přesně znamená „přihláška do Horizonu“, dále samotný pojem financování přihlášky, resp. jeho způsob a vypořádání v kontextu tvrzené úplaty za nabytí podílu, byl neurčitý, a dále v podobě absence dohody o úplatnosti o ceně převodu podílu. Za řádnou ofertu přitom nelze považovat zprávu Jiřího V. dne 22. 11. 2019 v 18:35:03, a to z hlediska předmětu plnění ve všech základních rysech. Soud prvního stupně v té souvislosti správně vyhodnotil, že cena vyjádřená slovy „financování přihlášky do Horizonu“ je zcela neurčitá. V uvedené zprávě Jiřího V. není ani orientačně určeno, jestli bude financování získané na základě „přihlášky do Horizonu“ v řádech tisíců, statisíců či milionů Kč, přičemž rozpětí mohlo být obrovské, a aby předmět převodní smlouvy byl ujednán alespoň obecným způsobem, musela by být částka financování uvedená již v uvedené zprávě. Soud prvního stupně rovněž správně uzavřel, že z oferty Jiřího V. neplyne, zda a kdo bude převodcem podílu ve výši 10 % ve společnosti MEBSTER, tedy nebyla naplněna náležitost identifikace převodce a nabyvatele. K požadavku žalobkyně na zaplacení částky 42 750 GBP žalovaný namítal, že uhrazení této částky žalobkyni s ním nijak nesouvisí. Tvrzení žalobkyně o vynaložení ve prospěch žalovaného či společnosti MEBSTER částky 42 750 GBP je zcela nepodložené, neboť z potvrzení o platbách nijak neplyne, že by se jednalo o platbu vynaloženou za a podanou ve prospěch žalovaného, navíc z nich není zřejmý ani účel platby. Zcela správná je potom argumentace soudu prvního stupně, že pokud žalobkyně částku zaplatila společnosti PRIVATE SHARES LIMITED za práce spojené s přihláškou do dotačního programu, potom se jednalo o plnění za práci objednanou žalobkyní, což ostatně plyne ze samotné výpovědi Jiřího V., jenž byl smluvním partnerem této zprostředkovatelské společnosti. Nicméně žalovaný ani společnost MEBSTER v žádném

smluvním vztahu s touto zprostředkovatelskou společností nebyli a žalovaný ani obsah smluvního závazku žalobkyně a zprostředkovatele neznal. K odvolací námitce žalobkyně, že částku 42 750 GBP žalobkyně plnila nikoli ve prospěch společnosti MEBSTER, ale jako faktické plnění na základě smlouvy o smlouvě budoucí, měl žalovaný za to, že smlouva o smlouvě budoucí nikdy uzavřena nebyla, tedy mezi Jiřím V. nebo žalobkyní na jedné straně a žalovaným na straně druhé žádný závazek žalobkyně k úhradě této částky nevznikl. Pokud žalobkyně uvedenou částku zprostředkovateli uhradila, činila tak pouze z vlastní vůle a jakožto plnění za poskytnuté služby ze smluvního vztahu mezi žalobkyní a zprostředkovatelem, což se však nijak netýká žalovaného. Stejně tak nikdy neexistoval žádný smluvní vztah Jiřího V. nebo žalobkyně na straně jedné a společnosti MEBSTER na straně druhé. Správný je proto závěr soudu prvního stupně, že plnila-li žalobkyně zprostředkovatelské společnosti za práce na přihlášce společnosti MEBSTER do dotačního programu, ačkoliv mezi žalobkyní a společností MEBSTER žádný smluvní vztah o poskytnutí zajištění zprostředkování nebyl, je nárok žalobkyně na vydání bezdůvodného obohacení vůči žalovanému vyloučen, neboť žalovaný není pasivně legitimován. Navíc ani žalobkyně není aktivně legitimována pro vymáhání tohoto nároku, neboť částku zprostředkovateli neuhradila žalobkyně ani Jiří V. jednající za žalobkyni jako její zástupce, ale Jiří V. jako fyzická osoba. Uvedené přitom vyplývá z výpovědí žalovaného. Platba částky 42 750 GBP byla provedena na základě smluvního vztahu mezi žalobkyní a společností PRIVATE SHARES LIMITED, a proto nemá žádnou souvislost se žalovaným nebo společností MEBSTER. K uvedenému žalovaný doplnil, že i kdyby smlouva o smlouvě budoucí byla uzavřena, žalovaný se na žalobkyni nijak neobohatil, neboť podstatou bezdůvodného obohacení podle ust. § 2991 o. z. je získání majetkového prospěchu. Nicméně žalovaný žádný majetkový prospěch nezískal, protože mu žádné finanční prostředky z dotačního programu vyplaceny nebyly a ani nemohly být, neboť v rámci uvedeného dotačního programu v té době nebyly aktivní žádné projektové výzvy relevantní pro společnost. Pro úplnost žalovaný dodal, že k zaplacení uvedené částky se zpracovateli přihlášky nikdy nezavázal, a proto žalobkyně tento neexistující závazek nemohla převzít a za žalovaného uhradit. Nemohla tak být naplněna ani dikce ust. 2991 o. z. pro vznik bezdůvodného obohacení, dle nějž se bezdůvodně obohatí ten, za něhož bylo plněno, co měl po právu plnit on sám.

16. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení jeho vydání předcházející, a poté dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není opodstatněné.

17. Podle ust. § 556 odst. 1 o. z. co je vyjádřeno slovy nebo jinak, vyloží se podle úmyslu jednajícího, byl-li takový úmysl druhé straně znám, anebo musela-li o něm vědět. Nelze-li zjistit úmysl jednajícího, přisuzuje se projevu vůle význam, jaký by mu zpravidla přikládala osoba v postavení toho, jemuž je projev vůle určen.

18. Podle ust. § 556 odst. 2 o. z. při výkladu projevu vůle se přihlédne k praxi zavedené mezi stranami v právním styku, k tomu, co právnímu jednání předcházelo, i k tomu, jak strany následně daly najevo, jaký obsah a význam právnímu jednání přikládají.

19. Podle ust. § 1785 o. z. smlouvou o smlouvě budoucí se nejméně jedna strana zavazuje uzavřít po vyzvání v ujednané lhůtě, jinak do jednoho roku, budoucí smlouvu, jejíž obsah je ujednán alespoň obecným způsobem.

20. Podle ust. § 1731 o. z. z návrhu na uzavření smlouvy (dále jen „nabídka“) musí být zřejmé, že ten, kdo jej činí, má úmysl uzavřít určitou smlouvu s osobou, vůči níž nabídku činí.

K nároku na určení obsahu převodní smlouvy

21. Soud prvního stupně přiléhavě vysvětlil podstatné náležitosti smlouvy o smlouvě budoucí, včetně její formy, přičemž dospěl k závěru, že tyto naplněny nebyly. Předně měl za to, že nebyla naplněna podstatná náležitost v podobě vyjádření závazku žalovaného v budoucnu uzavřít smlouvu o převodu 10 % podílu ve společnosti MEBSTER. Nebylo tak možné dospět k závěru,

že by žalovaný přijal nabídku Jiřího V. na budoucí uzavření převodní smlouvy. K tomuto srovnej odstavce 74 až 77 odůvodnění napadeného rozsudku. Dále dospěl k závěru, že v komunikaci v platformě WhatsApp, v rámci které podle žalobkyně mělo dojít k uzavření smlouvy o smlouvě budoucí, nedošlo k dohodě (určení) smluvních stran budoucí smlouvy (srovnej odstavce 84 až 89 odůvodnění napadeného rozsudku). Dospěl přitom též k závěru, že nedošlo k dohodě o předmětu plnění budoucí smlouvy (srovnej odstavce 91 až 93 odůvodnění napadeného rozsudku).

22. Z uvedeného je zřejmé, že soud prvního stupně zamítnutí žaloby neodůvodnil neunesením důkazního břemene žalobkyní, ale (po skutkové stránce) tím, že byl prokázán stav jiný, téměř se blížící skutkovému stavu tvrzenému žalovaným. Pokud žalobkyně namítá procení pochybení soudu prvního stupně spočívající v tom, že jestliže uzavřel, že žalobkyně *neprokázala vznik závazku* k uzavření smlouvy o převodu 10 % podílu ve společnosti MEBSTER“ (srovnej odstavec 94 odůvodnění napadeného rozsudku), byl povinen ji poučit podle ust. § 118a odst. 3 o. s. ř., pomíjí, že se nejednalo o skutkový závěr soudu prvního stupně, ale o quasi právní hodnocení („neprokázání“ vzniku závazku). Poučení podle ust. § 118a odst. 3 o. s. ř. se však týká skutkového stavu, nikoli právních závěrů. Navíc ani po skutkové stránce takové poučení není na místě, pokud provedenými důkazy byl prokázán jiný skutkový děj, jak je tomu v projednávané věci.

23. Odvolací soud tak přejímá jako správná skutková zjištění soudu prvního stupně, jak jsou obsažena v odůvodnění napadeného rozsudku, a na tato pro stručnost odkazuje (k možnosti takového postupu srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 11. 2011 sp. zn. 29 Cdo 3450/2011). Odvolací soud dále souhlasí i s právním posouzením věci soudem prvního stupně, a tedy i na tyto jeho závěry lze odkázat.

24. Z hlediska skutkových zjištění i závěru o skutkovém stavu má odvolací soud za to, že soud prvního stupně provedl všechny potřebné důkazy, a to nejen důkazy týkající se samotné komunikace v platformě WhatsApp, ale rovněž i důkazy o (předcházející, souběžné i následné) komunikaci prostřednictvím emailu, přičemž neopomněl vyslechnout osoby, které uvedenou komunikaci vedly (Jiří V. a žalovaný). Lze proto uzavřít, že byly provedeny všechny potřebné (v zásadě všechny myslitelné) důkazy pro výklad jednání, která měla představovat smlouvu o smlouvě budoucí. Těžištěm tohoto sporu totiž je právě otázka výkladu právních jednání v podobě komunikace uskutečněné v platformě WhatsApp. Zároveň má odvolací soud za to, že soud prvního stupně při hodnocení provedených důkazů postupoval v souladu s ust. § 132 o. s. ř., když jeho postupy a závěry jsou logické a přiléhavé.

25. Po skutkové stránce žalobkyně zpochybňovala závěry soudu prvního stupně (že komunikaci v platformě WhatsApp lze přičítat jen Jiřímu V. jako fyzické osobě, nikoli žalobkyni, dále že v rámci uvedené komunikace nebyl dostatečně určitě sjednán obsah smlouvy, a dále že nebylo jasné, kdo bude převodcem) poukazem na skutečnosti, které se udály poté, co žalovaný dne 22. 11. 2019 v čase 20:07:35 odpověděl „Ano“, čímž měl akceptovat předešlý návrh na uzavření smlouvy. Žalobkyně zejména poukazovala na komunikaci v platformě WhatsApp ze dne 1. 12. 2019 a 2. 12. 2019 (ohledně otázky, kdo bude převodcem) a emaily ze dne 12. 2. 2020 a 23. 2. 2020 týkající se návrhu smlouvy o převodu podílu.

26. Podle názoru odvolacího soudu však uvedené skutečnosti (srovnej správná zjištění soudu prvního stupně na straně 13 uprostřed a straně 14 shora odůvodnění napadeného rozsudku) nijak nepodporují skutkovou verzi žalobkyně, resp. výklad komunikace mezi Jiřím V. a žalovaným uskutečněné v platformě WhatsApp dne 22. 11. 2019 do času 20:07:35 včetně, a to v tom smyslu, že bylo mezi nimi zřejmé, kdo má být převodcem či převodci podílu ve společnosti MEBSTER, a kdo má být nabyvatelem.

27. V té souvislosti odvolací soud zdůrazňuje, že soud je vázán žalobou, kterou žalobkyně vymezila žalobní skutek tak, že smlouva o smlouvě budoucí byla uzavřena při komunikaci v platformě

WhatsApp, a to k okamžiku, kdy žalovaný dne 22. 11. 2019 v čase 20:07:35 odpověděl „Ano“, čímž měl akceptovat předešlý návrh na uzavření smlouvy. Pro posouzení otázky, a to zejména výkladu jednání (komunikace v platformě WhatsApp), byly významné zejména skutečnosti nastalé do okamžiku tvrzené akceptace. Podle ust. § 556 odst. 2 o. z. se však při výkladu právních jednání obecně přihlíží i k tomu, jak strany následně daly najevo, jaký obsah a význam právnímu jednání přikládají. Toto pomocné kritérium by přitom mělo vést ke zjištění úmyslu jednající osoby podle ust. § 556 odst. 1 o. z., a to úmyslu projeveného v rámci uvedené komunikace v platformě WhatsApp dne 22. 11. 2019 do času 20:07:35.

28. Z odůvodnění napadeného rozsudku je přitom zřejmé, že soud prvního stupně i odvolatelkou namítané důkazy (zjištění z nich) hodnotil, přičemž správně dospěl k závěru, že při sporné komunikaci v platformě WhatsApp (dne 22. 11. 2019 do času 20:07:35) nebylo (nemohlo být) komunikujícím osobám zřejmé, kdo má být stranou či stranami smlouvy o smlouvě budoucí a obdobně samotné následné převodní smlouvy. Závěry soudu prvního stupně co do nejasnosti v otázce převodce i nabyvatele podílu jsou logické a vycházejí z řady vzájemně korespondujících důkazů.

29. Ostatně závěry soudu prvního stupně potvrzují i důkazy namítané odvolatelkou, neboť z komunikace v platformě WhatsApp dne 1. 12. 2019 v čase 15:54:29 (od Jiřího V.) a reakce žalovaného dne 2. 12. 2019 v čase 11:11:53 a 11:12:05 bez pochybností vyplývá, že před 2. 12. 2019 nemohla existovat dohoda, kdo bude převodcem podílu. Nejdříve od 2. 12. 2019 mohlo být jednajícím osobám zřejmé, že převádějícím nemá být (pouze) žalovaný (co do 10 % podílu ve společnosti MEBSTER), ale že převádějící mají být dva (žalovaný a druhý společník této společnosti), a to každý ve vztahu k vlastnímu 5 % podílu. Jak následně probíhala jednání a zda v únoru 2020 uvedené otázky byly vyjasněny, jsou potom již bez významu.

30. Soud prvního stupně postupoval správně i co do výkladu sporné komunikace v platformě WhatsApp k otázce strany smlouvy (případné smlouvy o smlouvě budoucí i následné převodní smlouvy) na místě nabyvatele podílu. Správně tedy uzavřel, že k okamžiku tvrzené akceptace oferty (dne 22. 11. 2019 v čase 20:07:35) nemohlo být zřejmé (nemohlo dojít k dohodě), kdo má podíl nabýt, resp. nemohlo být zřejmé (nemohlo dojít k dohodě), že podíl ve společnosti MEBSTER má nabýt žalobkyně. Pokud Jiří V. v rámci uvedené komunikace jednal za žalobkyni (jako budoucího nabyvatele), zůstal takový úmysl neprojeven a nemohl být seznatelný ani žalovanému. Soud prvního stupně v té souvislosti přiléhavým způsobem hodnotil provedené důkazy (srovnej zejména odstavce 85 a 86 odůvodnění napadeného rozsudku), přičemž jeho závěry nemohou být negovány ani skutečností, že v rámci emailové komunikace Jiří V. používal „pracovní“ email s označením společnosti žalobkyně. Krom toho, že je běžné používání „pracovního“ emailu k „soukromým“ aktivitám, není ani z emailů ze dne 22. 11. 2019 (srovnej zjištění na str. 13 dole odůvodnění napadeného rozsudku) jakkoliv zřejmé, že by Jiří V. jednal jménem žalobkyně. Naopak, zejména ze způsobu komunikace a oslovení, se nabízí závěr opačný, tedy že bylo jednáno o vstupu Jiřího V.

31. Odvolací soud dále souhlasí i se závěrem soudu prvního stupně, že nedošlo k dohodě o předmětu smlouvy o smlouvě budoucí, a to zejména proto, že nebylo (nemohlo být) jasné, co má být předmětem převodu. Jak výše uvedeno, při komunikaci v platformě WhatsApp (dne 22. 11. 2019 do času 20:07:35) nebylo (nemohlo být) jednajícím osobám zřejmé, zda převodem má být 10 % podíl žalovaného (jak se domníval Jiří V.) či dva 5 % podíly, a to žalovaného a druhého společníka (jak předpokládal žalovaný). Byť předmět plnění budoucí smlouvy může být určen pouze obecně, musí být zároveň určen tak, aby bylo možno posoudit splnění závazků ze smlouvy o smlouvě budoucí. Bez toho, aniž by bylo zřejmé, co konkrétně má být předmětem převodu, tj. jaký podíl (a od koho), však předmět plnění smlouvy o smlouvě budoucí určit nelze.

32. Z ust. § 556 odst. 1 o. z. vyplývá, že právní jednání se předně vykládá podle úmyslu jednajícího, resp. pokud jde o smlouvu, podle společného úmyslu stran, spíš než podle použitých slov. Úmysl

jednoho z jednajících lze reflektovat a pro výklad smlouvy z něho vycházet (jen) tehdy, pokud druhé straně byl onen úmysl znám nebo znám být musel (tj. pokud o něm druhá strana musela vědět vzhledem k okolnostem, které provázely negociace, anebo z jiného důvodu).

33. Při aplikaci ust. § 556 odst. 1 věty první o. z. v poměrech projednávané věci potom nelze než dospět k závěru, že případný úmysl Jiřího V. (že nabyvatelem podílu má být žalobkyně) nemohl být tehdy žalovanému znám, stejně tak nemohlo být známo Jiřímu V., že převodcem (10 % podílu) nemá být (jen) žalovaný a že fakticky (podle úmyslu žalovaného) převodci mají být dva společníci. Obdobně nemohl být Jiřímu V. znám úmysl žalovaného, že předmětem převodu mají být dva podíly o velikost 5 % a naopak žalovanému nemohl být znám úmysl Jiřího V., že předmětem převodu je 10 % podíl (pouze) žalovaného. Ke stejnému závěru by přitom vedl i výklad podle pravidla v ust. § 556 odst. 1 větě druhé o. z.

34. Z důvodu neexistence dohody o tom, kdo má být stranami smlouvy o smlouvě budoucí a následně realizační převodní smlouvy, a co má být předmětem plnění, proto nemohlo být žalobě co do požadavku na určení obsahu převodní smlouvy vyhověno.

K nároku na vydání bezdůvodného obohacení

35. Ve vztahu k eventuálnímu nároku na vydání bezdůvodného obohacení odvolací soud zcela souhlasí se závěry soudu prvního stupně, že žalovaný není osobou pasivně legitimovanou. Odvolací soud proto odkazuje na přiléhavé odůvodnění napadeného rozsudku, zejména na jeho odstavce 104 a 105 s tím, že pouze dodává, že žalobkyní případně zaplacená částka se nestala (nemohla stát) majetkovým prospěchem (obohacením) žalovaného. Právě nabytí obohacení, tj. majetkového prospěchu je přitom základním definičním znakem bezdůvodného obohacení a předpokladem vzniku práva na jeho vydání, a to bez ohledu na tu kterou skutkovou podstatu bezdůvodného obohacení (ust. § 2991 a násl. o. z.). Obohacení lze vymezit jako stav, když buď se majetková sféra osoby rozšířila nebo když se majetková sféra osoby nezmenšila, ač se zmenšit měla. K žádné takové skutečnosti na straně žalovaného však zjevně nedošlo.

36. Ze všech uvedených důvodů proto odvolací soud napadený rozsudek v celém rozsahu (tj. včetně výroku III o nákladech řízení) jako věcně správný dle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil.

37. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalobkyně byla se svým odvoláním procesně plně neúspěšná, a proto je povinna uhradit žalovanému všechny účelně vynaložené náklady odvolacího řízení. Tyto jsou tvořeny:

a. Odměnou advokáta za 2 úkony právní služby v podobě vyjádření k odvolání dle ust. § 11 odst. 1 písm. k) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif) a účasti u odvolacího jednání dle ust. § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu, a to ve výši 26 800 Kč (13 420 Kč za vyjádření a 13 380 Kč za účast na jednání), při tarifní hodnotě 42 750 GBP (kurz k 14. 2. 2024 činil 29,732 a k 21. 2. 2024 potom 29,645). Odvolací soud však nepřiznal další požadovaný úkon v podobě porady s klientem mající se týkat odvolání a vyjádření k němu, neboť tato porada nebyla doložena.

b. Náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč za uvedené 2 úkony právní služby dle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu.

c. Náhradou za promeškaný čas za cestu k odvolacímu jednání a zpět dle ust. § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu ve výši 800 Kč.

d. Náhradou cestovních výdajů dle ust. § 13 odst. 1 advokátního tarifu ve výši 698 Kč za cestu z Prahy k odvolacímu jednání a zpět.

e. Náhradou 21% DPH, tj. částkou 6 068,58 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Sedláčková.

Žalobkyně je tak povinna zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 34 966,58 Kč.

Poučení:

Proti výroku I tohoto rozsudku v části, kterou byly potvrzeny výroky I a II rozsudku soudu prvního stupně, **je** dovolání přípustné do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě, pouze pokud na základě podaného dovolání dospěje dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 237 a § 239 o. s. ř.).

Proti výroku I tohoto rozsudku v části, kterou byl potvrzen výrok III rozsudku soudu prvního stupně, a proti výroku II tohoto rozsudku, **není** samostatně dovolání přípustné.

Olomouc 21. února 2024

Mgr. Jakub Černošek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Sedláčková.